

OLI - VERIUSOVIC (domací) SLOVA

Ročník 7 Číslo 12

Malé Kyšice, 4. dubna 1996

VELIKONOCE

Letošní zima je dlouhá a otravná! Ne a ne přijít jaro! Těšíme se, nedočkavě jsme v kalendáři zaškrtnli datum 21. března a ono pořád nic.

Proto snad by trochu toho veselí mělo přijít s Velikonočními svátky, kdy by se v našich rodinách měla objevit radost, spojená s velikonoční pomlázkou, s malovanými vajíčky (snad u Vás nejsou za 3,50 Kč za kus?) a taky s tradičním šupáním manželek, dcerušek, maminek, a třeba i sousedek.

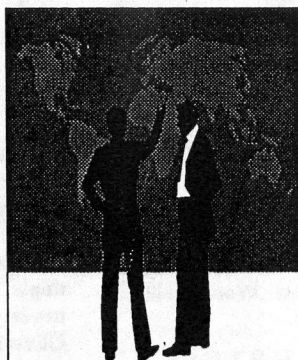
Dovoluji si Vám touto cestou popřát jejich radostné prožití a zároveň vyslovuji i další přání: "Kéž už by tu to jaro bylo!"

Miroslav OLIVERIUS
s rodinou

PS

Opomněl jsem v minulém čísle OLISLOV připomenout „kulaté výročí“ svého genealogického předchůdce pana

Ing. Václava OLIVERIUSE, rodáka z Terešova, od jehož narození dne 3.11. 1995 uběhlo 100 let. (Věřím, že se mi podaří představit Vám tohoto významného muže,

„Tady je Dolní Hradiště, kolébka rodu Oliveriusů ....."

který má největší zásluhu při zjišťování historie rodu Oliveriusů.)

O NAŠEM RODĚ

Výbor české genealogické a heraldické společnosti v Praze se prostřednictvím paní Blanky Čadové dozvěděl o mých genealogických aktivitách. Nejdříve jsem pro knihovnu ČGHS věnoval jednotlivá čísla Samizdatů, pojednávajících o minulosti a vývoji našeho rodu. Následně došlo i na krátkou přednášku.

Stalo se tak 28.2. 1996 v klubovně v Soukenické ulici v Praze. Na cca 20 členů jmenované společnosti vyslecho mé pojednání o vývoji příjmení OLIVERIUS. Stručně jsem je seznámil s minulostí rodu a následně se zmínil o náhodách, které mi napomohly, že náš rodokmen má „tu svoji dnešní“, dost rozsáhlou podobu.

Závěr mé přednášky byl ve znamení diskuse, kdy jsem měl možnost seznámit se s rutinizovanými radami takových kapacit, jakou v oblasti genealogie představuje např. pan Rudolf Melichar. Ještě musím uvést, že mě potěšila nabídka vzpomínaného pana

Melichara a doc. MUDr. Černého, abych zpracoval své vyprávění jako písemný příspěvek pro redakční radu jejich periodika „Genealogické a heraldické listy“. Přislíbil jsem, že skutečně napíši pojednání o náhodách při genealogickém pátrání. (M.Oli)

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ

Oznamujeme všem nositelům příjmení Oliverius smutné zprávy, neboť dne 30.11. 1995 v Californii, ve městě Wattonsville zemřela ve věku 91 let paní

Daisy Leah OLIVERIUS

Jmenovaná se narodila v Carthage, stát Missouri dne 23.6. 1904. V roce 1930 přišla z Oregonu do Wattonsville, kde se stala zakládající členkou skautské skupiny.

V Carson City, stát Nevada, se 23.6. 1941 provdala za Franka J. Oliveriuse (+ 1976).

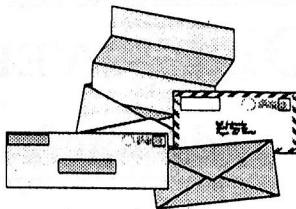
Společně s ním několikrát navštívila Československo. V manželství se děti nenarodily, ale ona se starala o čtyři děti Franka J. Oliveriuse z prvního manželství.

Dne 29. března 1996 zemřel po delší, těžké nemoci ve věku nedožitých 54 let pan

Václav OLIVERIUS

z Kladna-Rozdělova, Kořenského č. 311. Václav se narodil 11.7. 1942 v Rozdělově. Pracoval v POLDI Kladno. Dne 14.10. 1976 se oženil na MěNV v Kladně s Miladou, roz. Škachovou z Rozdělova.

ČEST JEJICH PAMÁTCE!

Z VAŠICH DOPISŮ

Po vydání sedmého čísla Samizdatu, ve kterém jsem se zmínil o „zajímavých lidech“, kteří nosili příjmení OLIVERIUS, jsem od některých z vás - čtenářů obdržel velmi milé a především svým obsahem zajímavé dopisy. Obzvláště mě zajímal dopis od pí. Věry Heklové z Dobříše - nevěsty pí. Marie Heklové, roz. Oliveriusové. Pisatelka mi sdělila hodně nového k příspěvku o Franku J. Oliveriusovi z Californie, který jsem do Samizdatu zpracoval podle podkladů paní Dolores Belan. Paní Věra mi napsala:

„Myslím, že Vám Dolores o svém otci poskytla jen statistický výčet informací - konečně je to kantorka-matematička. Proto těžko z toho mohl vzniknout více zlidšťující pohled na Franka J. Oliveriuse.

Strýček, jak jsem ho při návštěvách vlasti poznala, byl čiperný, moudrý, duchem velice mladý člověk. Očíčka mu svítila šibalstvím; říkal, co si myslel, byl velmi čestný a upřímný.

Když si bral svou druhou ženu Daisy, půvabnou magistru z lékárny, jeho děti ještě byly ve věku, kdy se ještě nestačily zahojit rány po ztrátě vlastní matky. Daisy, nejen že byla strýčkovi zcela oddána, ale myslela stále i na všechny čtyři jeho děti, a to nejen z důvodu, že vlastní děti neměla.

Pamatuji si, že říkala, jak po léta byla předsedkyní nějakého ženského spolku. A jeho členkou zůstala i ve stáří, kdy už žádné

funkce nevykonávala, ale i tak zde byla velmi váženou osobou. Ona zřejmě také pomohla strýčkovi se v pozdějších letech uvést do širší střední a vyšší společnosti. Při různých obchodních i jiných setkáních, kdy muži projednávali své záležitosti, Daisy obyčejně nenápadně vedla zábavu jejich manželek.

Strýček po předání krejčovství a čistírny synům, nechtěl sedět jen nečinně doma, a tak se stal obchodním agentem, poradcem přes akcie. Písemnou agendu mu vedla Daisy. Byla Američankou rodem, proto asi lépe zvládala angličtinu písmem než její manžel. Strýček se brzy dokázal vypracovat mezi nejlepší agenty, proto ho jeho boss poslal se skupinou stejně úspěšných lidí do Evropy. Jeli do Vídně i s manželkami a Frank pro ně najal mikrobús. Zavezl je do Alcronu v Praze, kde jsem se spolu s manželkou zúčastnila recepcce.

Frank J. Oliverius se svojí manželkou propagoval Československo mezi svými přáteli, pořádal pro ně přednášky, při kterých promítal diapozitivy. Tyto nafotografoval při svých cestách po vlasti. Nejraději snad měl Plzeňsko a Šumavu - ty považoval za svůj kraj. Velice byl pohnut při návštěvě Velké Černoci a domku v Černíně, kde bydleli než odešel z Čech do ciziny.

Při své první návštěvě v roce 1960 přijel s Daisy do Evropy lodí. Tenkrát také procestovali Itálii a přes Německo a Rakousko přijeli k nám. V dalších letech již létali letadlem do Frankfurtu a odtud jezdili autem. Naposled už přiletěli až do Prahy.

Strýček vyrůstal v pohraničí, kde dva roky navštěvoval českou školu a potom školu německou. Doma se mluvilo česky, venku mezi kamarády česky i německy. Po odchodu do Berlína byl tak dobrým krejčím, že šil pro německého císaře. Následně v Californii, kde žil několik desítek let, neměl vůbec možnost promluvit česky. Zvláště ho to tížilo na sklonku jeho života. Tehdy mu Daisy zajistila nějakého našeho mladého studenta-emigranta, který k němu (již

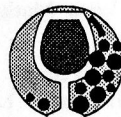
nemocnému) docházel každý týden a rozebírali spolu situaci v ČSSR po roce 1968. Tehdy v tomto roce od nás odjeli asi čtrnáct dní před vstupem vojsk Varšavské smlouvy.

Při návštěvě Čech se s Daisy zajímal o náš život, o dění u nás, strašně rád se bavil s lidmi, měl dar být nevtíravý, ale člověk ho bral jako svého velmi dobrého kamaráda.

Závěrem ještě musím napsat, že mě zarazila podoba mužů v rodě Oliveriusů. Ten Jan Alois Oliverius na obrázku (pozn. str. 6 SA-7) je nemlich celý strýček.“

Děkuji paní Věře Heklové za napsání hezkých vzpomínek na Franka J. Oliveriuse a jeho manželku Daisy.

(M.OLI)

BLAHOPŘEJEME

V letošním roce oslaví své KULATINY, proto gratulujeme:

1.5. Ivanu Oliveriusovi z Dobříše k 50 letům, 2.6. Monice Oliveriusové z Prahy ke 30 letům, 28.6. Jindřichu Oliveriusovi z Ústí n.L. ke 40 letům, 17.7. Františku Oliveriusovi z Kladna-Rozdělova k 60 letům, 23.7. Kristýně Oliveriusové z Vochova k 50 letům, 27.7. PHMr. Evě Papežové, r. Oliveriusové z Prahy-Strašnic k 70 letům, 13.8. Jaroslavu Oliveriusovi z Prahy 2 k 60 letům, 26.8. Marii Kosíkové, r. Oliveriusové z Nebřezin k 50 letům, 28.8. Petru Oliveriusovi z Kozojed ke 40 letům, 22.10. Evě Oliveriusové z Nýřan k 20 letům, 24.11. Vlastimilu Oliveriusovi z Plzně k 50 letům.

Naše velká gratulace s přáním hodně štěstí a zdraví dne 22.8. poputuje do Panošího Újezda k paní Marii HEKLOVÉ, roz. Oliveriusové, která bude slavit 90. narozeniny. (r.r.)

NADRYBŠTÍ

OLIBERIUŠOVÉ

(pokračování z minulého čísla)

Minulé - v č. 11 OLI-SLOV - jsem začal popisovat naši spojitost s OliBeriusy, kteří mohou svoji kolébku hledat v Nadrybech. Dnes, opět vycházím z práce Ing. Václava Oliveriuse, pokračuji na přelomu roku 1700:

Dne 12. října 1706 oženil se Petr podruhé a to s Dorotou Maškovou, dcerou Tomáše Maška. Ta byla pokřtěna 4. dubna 1673 - narodila se v Jarově, kde její otec hospodařil na statku Růžkovském. Matka Doroty se jmenovala Kateřina.

Narození Hedviky, uvedené ve spise z věžičky, nebylo nalezeno. 1. září 1707 narodil se syn Václav, 4.května 1709 syn Vít, který brzy zemřel, 14. června 1710 Justina a 27. listopadu 1713 Ondřej.

Dále bylo možno stopovat jenom osudy synů VÁCLAVA a ONDŘEJE.. Oba se stali rybáky jako jejich otec, někdy jsou jmenování také jako domkáři.

Václav byl dvakrát ženat; poprvé s Rosinou Vidunovou ze Žebnice, s níž měl děti: Matěje r.1731, Blažeje r.1734, Josefa r.1736, Annu Marii r.1738, Ondřeje 1740, Vojtěcha r.1743, Václava r.1745, Magdalenu r.1748 a Víta r.1751.

Podruhé se oženil se Zuzanou Konvalinkovou z Krašova, která mu dala děti: Jana r.1755, Mikuláše r.1755 (dvojče s Janem) a Annu r.1757.

Nejmladší syn Petrův, Ondřej, převzal kromě otcova řemesla také jeho chalupu, ale zápis v knihách nebyl proveden. Také on byl dvakrát ženat: První manželka, Margareta, darovala mu čtyři děti - Havla r.1736, Matěje r.1738, Víta r. 1739 a Magdalenu r. 1742.

Podruhé se oženil s Magdalenou Jungerovou z Nadrybského mlýna. V matrice nalezeny tyto zápisy jejich dětí: Barbory r.1744, Václava r.1746, Martina r.1748, Anny Marie r.1751, Josefa r.1754, Jana r.1756, Anny r.1757, Josefa r.1760, Šimona r.1762 a Bernarda r.1765.

O dětech Václavových nevíme ničeho, za to máme zprávy o potomcích Ondřejových. V pozemkových knihách zapsáno je předání domku č. 15 v Nadrybech (chalupa Votrubovská čili „rybárna“) nejmladšímu synu Ondřejovu Bernardovi r. 1494. Mezi nápadníky po Ondřejovi se jmenují: Václav, Šimon, Josef, Bernard hospodář, dcera Marie Duchková, Barbora Němcová a po ní 4 děti, a Anna Ertlová a po ní muž Vít a dcera.

Bernard zemřel r.1801 a pozůstalost dělena mezi jeho děti: Jana, 18 let starého, který zdědil chalupu, Marianu 16 let, Evu 14 let, Šimona 10 let, Jakuba 7 let a vdovu Marianu. Poručníkem dětí byl Václav OLIBERIUS z Darové (patrně strýc).

Dědic Jan OLIBERIUS zemřel na vojně 29. září 1809, netěšil se tedy dlouho z dědictví. Pozůstalost projednána byla roku 1817 - domek zdědil jeho bratr Šimon.

V Nadrybech je podle sdělení (kolem r.1940) obecního kronikáře Václava OLIBERIUSA dosud deset rodin tohoto jména. Také v okolí je mnoho příbuzných rodin, jako v Dolanech, Hromnicích aj. Pokládají se za nejstarší obyvatele obce a přičítají svůj původ francouzskému zajatci, který zde prý byl kdysi usazen jako rybák a převozník plaským klášterem. (Francouzský původ je ovšem pouhou smyšlenkou.)

Příště dokončení: Vztah nebřezinských Oliveriusů k větvi Nadrybské-OLIBERIUSů.

Vydal: Miroslav Oliverius pro nositele příjmení OLIVERIUS, případně i pro další zájemce. Graficky zpracoval Vojtěch Oliverius. Malé Kyšice,dne 4.4.1996Adresa: Malé Kyšice 102, 273 51 UNHOŠŤ